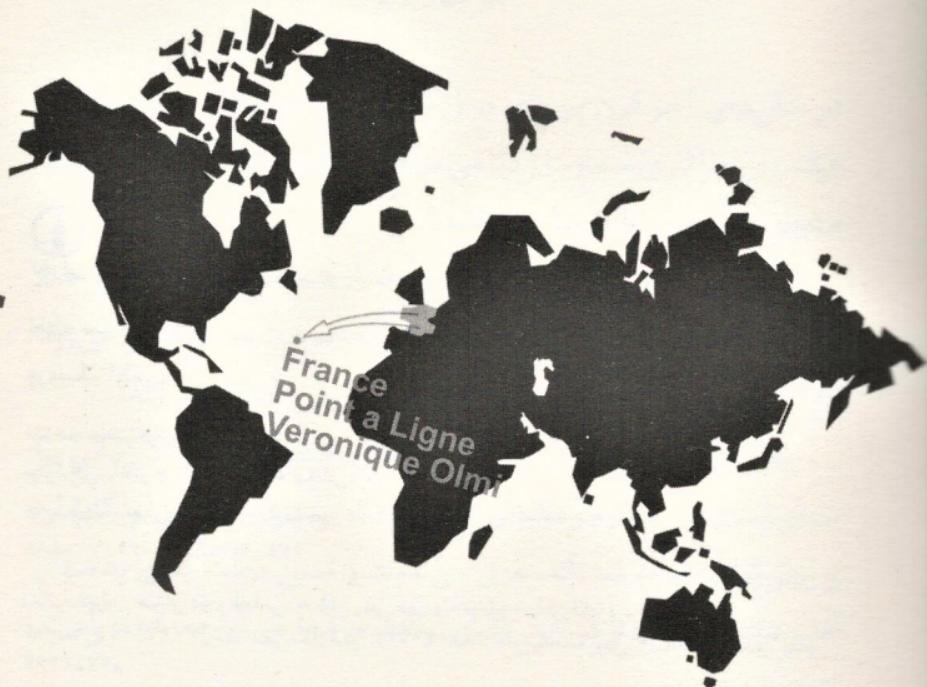

دبورا دبور دنبای
Myc

فرانسه/ورونیک اولمی
نقطه سرخط
ترجمہ سمیر اقرائی

پیش‌گفتار

در سال‌های آخر قرن بیستم، نسل جدیدی از نمایشنامه‌نویسان زن فرانسوی، با آثاری متفاوت و نگاهی منحصر به فرد پدیدار شدند که شاید مشهورترین آنان یاسمینا رضا باشد.

وروئیک اولمی، همچون یاسمینا رضا، هم نویسنده است و هم بازیگر. قلم اولمی، تیز، تکان‌دهنده و گزنه، درست همان‌جایی می‌رود که درد می‌کند و زخم‌های درونی و پنهان را باز و آشکار می‌کند.

نمایشنامه‌های اولمی نمایشنامه‌های خانوادگی است. زنانی با سرنوشت‌های نامعلوم و مشوش. زنانی که گویی در وجودشان، پیکرشان و روان‌شان مچاله شده‌اند. غرق می‌شوند و کسی دست یاری به سوی آنان دراز نمی‌کند. و در این دنیای زنانه، مردها هر آن‌چه را بخواهند انجام می‌دهند.

در نگاه نخست، شخصیت‌های اولمی بی‌سروصدایند. آدم‌هایی‌اند عادی که هر روز از کنارمان می‌گذرند و توجهی به آن‌ها نمی‌کنیم. اولمی بدون پرحرفی یا توضیح اضافه، به روش درامی خانوادگی، به

ژرف ترین و دردناک ترین نقطه روحی شخصیت هایش می پردازد؛
هیستری و بی رحمی مادرانه، سردرگمی پدرانه و عقده های دخترانه.
فضای نمایش نامه های اولمی فضاهایی اند بسته و خفه، بدون در و
پنجه، و از بیرون تنها سایه روشن های آثار آلبی یا استریندبرگ را حس
می کنیم.